

Подъ тие сѣнки дебѣли.
Златйо е хваналъ двамина
Двамина турци крѣвници,
Та па дружини думаше:
»Дружино вѣрно сѣбрана!
Вие турците вардете,
А азъ ща съ Христа да ида
На филибешки пѣтйове
Да си улова ходжата,
Ходжата Ламбатларската.«
Кога си Златйо замина
Мано дружина предума, —
Донесе вино, ракия,
Па си юнаци напои:
На турци рѣще отвѣрза,
Па си хайдуци изклаха.
Турци по села викаха,
Па си потеря собираха;
А Златйо чѣка ходжата
Да мине да го улови
Само съ двамина другари, —
Единъ е Христо издайникъ!
Сѣбрала са е потеря
Петстотинъ турски сегмене,
Петстотинъ турски низаме,
Петстотинъ черни татаре,
Та па си Златя загради
Въ една ми ситна шумица.
Мано отдалечъ повика:
»Я ела, Христо, при мене!
Христо на Златя думаше:
»Пусни ма, Златйо, да ида
При мойятъ вѣренъ побратимъ.«
Златйо ятаганъ извади,
Та па на Христа думаше:
»Твойта е прошка ятаганъ!«